

Az ébredés himnusza

The Revival Hymn

Ian Paisley

Jézus Krisztus gyülekezetének nagyrésze úgy alszik, mint a bunda, és azt kérik: „Ne ébresszetek fel! Még aludni akarunk!” És természetesen, amikor Isten elindít egy ébredést, akkor az emberek nem alhatnak. Nem alhatnak a templomban, amikor Isten Szellemé felébreszti az embereket. Nézzük meg az (Ézsaiás) 52. fejezetének az első versét: „Serkenj föl, serkenj föl, öltözd föl erődet!”

Ébresztő, alvó keresztények! Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és Krisztus életet ad neked!

Leonard Ravenhill

Ne felejtsük el egy idős ember szavait: a keresztény élet nem végleges az örökkévalóságnak ezen az oldalán. Azért imádkozunk, hogy legyenek közülünk olyanok, akik ma este elmennek saját temetésükre, és meghalnak önmaguknak, hogy vége legyen minden kudarcnak és gyengeségnek.

Paris Reidhead

Miért kell a kereszthez jönnünk? Miért kell Krisztussal együtt meghalnunk? Miért kell Krisztussal azonosulva a keresztre menni, aztán le a sírba, majd feltámadni? Megmondom miért! Mert Isten csak így nyerhet dicsőséget az emberből!

Leonard Ravenhill

Ha megkérdeznék ma este, hogy megtértél-e, mit válaszolnál? Azt, hogy „igen”?

- És mikor tértél meg?

- Hát, XY prédikált, bementem, és...

Szóval megtértél - és mitől szabadultál meg? A pokoltól?

Megszabadultál a keserűségtől?

Megszabadultál a testi vágyaktól?

Megszabadultál a csalástól?

Megszabadultál a hazugságtól?

Megszabadultál a rossz modortól?

Megszabadultál a szüleid elleni lázadástól?

Áruld el, mitől szabadultál meg?

Duncan Campbell

„Ki mehet föl az ÚR hegyére, és ki állhat meg szent helyén? Az ártatlan kezű és tiszta szívű, aki nem adja lelkét hiábavalóságra, és nem esküszik csalárdságra. Áldást nyer ő az Úrtól” Zsolt 24,3-5.

Leonard Ravenhill

És nem volt számára hely a fogadóban.

Felnőtt, és nem volt számára hely a családjában, a családja is ellene fordult.

Felment a templomba, és nem volt számára hely a templomban, a templom is ellene fordult.

És amikor meghalt, nem volt számára temetkezési hely, a városon kívül halt meg.

Akkor miért várjuk, hogy Isten nevében mindenhol elfogadjanak minket?

Hogy van az, hogy a világ nem bírta a legszentebb Embert, aki valaha élt, de téged és engem nagyon is bír? Megalkudtunk? Kiegyeztünk a világgal? Hát nincs növekedés a szellemi életünkben? Hát nincs olyan igazságosságunk, amely tükröt tartana az ő romlottságunknak?

A. W. Tozer

Aki felülről való, az mindenkinek fölött áll. Kedves keresztények, azt akarom mondani nektek, hogy nem kell bocsánatot kérnetek Ő miatta.

Ne aggódjatok, hogy nem tudjátok összeegyeztetni a tanításait azzal, amit az iskolában tanultatok. Amit az iskolákban tanítottak, az mind bukott emberek elméjéből indult ki, és más bukott emberek elméjéhez szólt. És nincs szükség arra, hogy bocsánatot kérjünk Miatta.

Leonard Ravenhill

Ahogy A. W. Tozer mondta: „Egyet biztosan lehetett tudni arról az emberről, aki keresztet vitt ki a városból: többé nem fog visszajönni”. Eljövünk egy áldozati oltártól, és a következő héten visszamegyünk oda, és újra el vagyunk ragadtatva. Még fél órát sem töltöttünk Jézussal, de két órát is eltöltünk egy fülledt moziban.

Pál azt mondja, hogy ez a világ az ő számára a romlottság, a rothadás és a gonoszság rendszere.

Kezdetől fogva antikrisztusi.

Megfeszítettett számodra a világ ma este? Vagy még mindig lenyűgöz?

T. Austin Sparks

Nem kellene-e sokkal jobban megértenünk, hogy a gyülekezet valódi kifejeződése milyen rendkívüli értékkel bír az Úr számára?

Felbecsülhetetlen értékű.

Az Úr adjon nekünk még több ilyen gyötrelmet az Ő gyülekezetének egészéért. Ez értékes lesz az Ő szemében.

Duncan Campbell

Amikor Isten leszállt, hirtelen istenfélelem fogta el a férfiakat és a nőket az egész gyülekezetben.

Uram, tiszta a kezem? Tiszta a szívem?

Abban a pillanatban, amikor ez történt ott a fészerben, olyan erő szabadult fel Barvason, amely egész Lewis szigetét megrázta. Isten leszállt! A Szent Szellem elkezdett cselekedni az emberek között, és a lelkipásztor másnap reggel így számolt be a történetekről:

„Istennel találkozhattunk a mezőn és a lápvidéken, Ővele találkozhattunk az emberek otthonában. Úgy tűnt, hogy Isten mindenütt ott van.”

Mi volt ez? Ébredés? Ébredés!

Nem egy evangélista indította el, nem valami különleges erőfeszítés eredményezte; egyáltalán nem emberek által szervezett dolog volt. Hanem Isten jelenlétének tudata annyira megragadta az egész közösséget, hogy az emberek abbahagyták a napi munkát.

Emlékszem, hogy egyszer 24 óra alatt 8 összejövetelen prédikáltunk. A templomok zsúfolásig megteltek. Aznap este táncmulatság volt, és miközben egy fiatalember a templom egyik szárnyában imádkozott, Isten ereje megmozdult a táncoló fiatalok között, és több mint százan rohantak ki a helyről, mintha pestis elől menekülnének, és a templom felé vették az irányt. Amikor megpróbáltam feljutni a szószékre, az utat azok a fiatalok torlaszolták el, akik a táncmulatságon voltak. Amikor felmentem a szószékre, egy fiatal nőt találtam ott, aki az Aberdeeni egyetemen végzett, és ő is a táncról jött; ott feküdt a szószék padlóján és zokogva kérdezte: „Van kegyelem számomra? Van kegyelem számomra? Van kegyelem számomra?” Isten munkálkodott. Az az összejövetel hajnali 4 óráig tartott.

„Mr. Campbell, a rendőrségen olyan 2-300 ember lehet. Ott gyűltek össze, és vannak, akik térdelnek, és nem értem, mi ez.” Ő tudniillik nem volt ott a templomban. Ezek a férfiak és nők egy 8-10 km-re lévő szomszédos faluból jöttek, mert annyira megérintette őket Isten, hogy a rendőrségre vonultak, mivel az ottani rendőr istenfélő és igazán megtért ember volt.

És ez a fiatalember könyörgött nekem, hogy menjek el vele a rendőrségre. Elmentem, és soha, soha nem fogom elfelejteni, amit hallottam és láttam azon a reggelen. Fiatal férfiak térdeltek az út szélén, körülbelül féltucatnyian. Az egyikük ital hatása alatt állt, és az idős anyja ott térdelt mellette és azt mondta: „Ó, Willie, Willie, végre az Úrhoz tértél!”

„Mr. Campbell, csodálatos dolog történt. Ébredés van!”

Willie ma már gyülekezeti lelkész, és a fiatal férfiak csoportjából, akik azon az éjszakán az Úrhoz tértek, kilencen vannak lelkészi szolgálatban.

„Kijönne az ajtóhoz, és megnézné a tömeget, ami itt van?” Ne feledjük, 11 óra volt, 11 óra, és odamentem az ajtóhoz, és láttam, hogy 6-700 ember gyűlt össze a templom körül. És háromnegyed 12-kor a templom néhány percen belül zsúfolásig megtelt. Honnan jöttek azok az emberek? Honnan tudták, hogy a templomban éppen összejövetel van? Ezt nem tudom megmondani.

De azt tudom, hogy mindenféle falvakból jöttek. Ha ma megkérdeznék, hogy mi készítette őket arra, hogy eljöjjenek, nem tudnák megmondani. Csak annyit tudtak, hogy olyan erő mozgatta meg őket, amelyet nem tudtak megmagyarázni, és amely megláttatta velük, hogy pokolra méltó bűnösök! És persze az egyetlen hely, ahol úgy gondolták, segítséget találhatnak, a templom volt.

Nos, ez egy vitathatatlan tény.

Isten mindenütt ott volt! És Isten jelenlétének tudatossága miatt megteltek a templomok. Megteltek! Egész napon át, és egész éjszaka - reggel 5-6 óráig! Amikor ébredés van, az idő nem létezik.

Ez volt az egyik legnagyobb megmozdulás e kegyelemmel teli mennyei látogatás során. A kocsma aznap este bezárt, és azóta sem nyitott ki. Azok a férfiak, akik korábban ittak és ott töltötték az estéiket, most az imaösszejöveteleinken imádkoznak! És ez azért van, mert beteljesedtek! Mivel a Lewis-sziget népe megértette az igazságot, ma elmondhatjuk, hogy amióta az a kegyelemmel teli mozgalom évekkel ezelőtt lezajlott, senkiről sem tudunk, aki visszaesett volna.

Kedveseim, értitek, mit jelent az ébredés? Értitek, mit jelent Istent munkálkodni látni? A csodák Istenét, a szuverén, természetfeletti Istent látni az emberek között cselekedni, és látni százakat beözönlenni a Királyságba?

Ó, bárcsak láthatnánk, bárcsak láthatnánk!

Leonard Ravenhill

Micsoda az életünk? Pára, mely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik. A világ nem a kereszténység új meghatározására vár, hanem a kereszténység új bemutatására.

Paris Reidhead

Vajon nem lenne helyénvaló, ha most egy kicsit a haszonelvű vallásról beszélnek? Az érdek-kereszténységről? És kérdezzétek meg magatoktól, hogy Isten cél-e vagy eszköz? Keresztény életednek mindjárt az elején el kell döntened, hogy Istent célnak vagy eszköznek tekinted-e.

Leonard Ravenhill

A következő kérdés sokkal nagyobb kihívást jelent: „Mi az életed?”

Paris Reidhead

Korunk filozófiája a humanizmus lett, amelyet így határozhatunk meg: A humanizmus olyan filozófia, amely azt vallja, hogy minden létezés célja az ember boldogsága. Az ember azért létezik, hogy boldog legyen. A humanizmus szerint az üdvösség egyszerűen arról szól, hogy az ember a lehető legtöbb boldogságot szerezze meg az életből.

A fundamentalisták, az a csoport, akikhez én is tartozom, azt mondják:

„Hisszük, hogy a Biblia Istentől ihletett.

Hisszünk Jézus Krisztus istenségében.

Hisszük, hogy van pokol és van menny.

Hisszük, hogy Jézus Krisztus meghalt, eltemették és feltámadt.”

De ne feledjük, a humanizmus légköre vesz körül bennünket, amely kimondja, hogy a létezés végső célja az ember boldogsága. Nem sokkal később a fundamentalisták e fenti hitvallás alapján ismerték fel egymást. Legtöbben olyan emberek voltak, akik valóban találkoztak Istennel. De tudjátok, nem sokkal azután, hogy azt mondták: ezek azok a dolgok, amelyek meghatároznak minket mint fundamentalistákat, a második generáció ezt mondta:

„Így lehetsz fundamentalista:

Higgy a Biblia ihletettségében!

Higgy Krisztus istenségében!

Higgy halálában, eltemetésében és feltámadásában!

És akkor fundamentalista leszel.”

Nem sokkal később jött a mi nemzedékünk, ahol már az egész üdvterv tulajdonképpen azt jelentette, hogy valaki értelmi beleegyezését adja néhány tantételhez, és akkor kereszténnyé válik. Ha körülbelül 4-5 kérdésre igennel tud válaszolni, és ha tudja, hol kell azt válaszolnia, hogy „igen”, akkor valaki megveregeti a hátát, kezét ráz vele, barátságosan rámosolyog, és ezt mondja neki: “Testvér, üdvösséged van.”

T. Austin-Sparks

„Milyen áron?”

Paris Reidhead

Az egész olyan alacsony szintre süllyedt, ahol az üdvösség semmi többet nem jelent, mint egy séma elfogadását, vagy előírt formulák helyeslését. És ennek az üdvösségnek a célja az ember boldogsága, mert a humanizmus hatja át. Ha össze kellene hasonlítanunk a fundamentalizmust a száz évvel korábban kezdődött liberalizmussal, a következőket figyelhetnénk meg:

A liberálisok szerint, a vallás célja az embert boldoggá tenni, amíg él.

A fundamentalisták szerint, a vallás célja az embert boldoggá tenni, miután meghal.

Leonard Ravenhill

A kegyelem hatalmas óceánjának még mindig csak a partján evezgetünk. Szent elégedetlenséget helyezz belénk ma este, Uram!

Paris Reidhead

Amíg valami ilyesmihez nem jutunk:

„Fogadd el Jézust, hogy a mennybe mehess. Csak nem akarsz abba a mocskos, undorító, tüzes pokolba kerülni, míg csodálatos menny van odafent? Gyere Jézushoz, hogy a mennybe kerülhess!” Ez a felszólítás legalább annyira az önzésnek szól, mint amennyire két ember egy kávézóban üldögélve úgy dönt, kirabolnak egy bankot, hogy a semmiből szerezzenek valamit.

Attól tartok, annyira alattomos lett ez az egész, hogy mindent átjárt. De mi is ez? Lényegében a következő: ez a filozófiai feltevés, amely kimondja, hogy a létezés célja az ember boldogsága, evangéliumi kifejezések és bibliai tanok köntösébe lett öltöztetve, míg végül oda jutottunk, hogy Isten a mennyben az ember boldogságáért uralkodik, hogy Jézus Krisztus az ember boldogságáért öltött testet, hogy az angyalok mind az ember boldogságáért léteznek. Minden az ember boldogságáért van! Igenis kijelentem, ez nem kereszténység!

A kereszténység azt mondja: minden létezés célja Isten dicsősége.

A humanizmus azt mondja: minden létezés célja az ember boldogsága.

Ez minden idők legnagyobb hitszegése!

És mi ebben a hitszegésben élünk! Nem látom, hogyan ébreszthet fel bennünket Isten, ha nem térünk vissza a kereszténységhez.

Hát nem boldog az ember? Vajon Isten nem akarja, hogy az ember boldog legyen? Akarja, de csak úgy, mint melléktermék, nem mint főtermék!

Most azt kérdezem tőletek, mi a missziók filozófiája? Mi az evangelizáció filozófiája? Mi a keresztény ember filozófiája?

Ha azt kérdezitek, miért mentem Afrikába, azt válaszolom, hogy elsősorban azért, hogy javítsak Isten igazságosságának szemléletén. Úgy gondoltam, nem lenne jogos, hogy valaki úgy kerülne a pokolra, hogy nem kapott esélyt a megmenekülésre. Ezért azzal a gondolattal indultam el, hogy a szegény bűnösöknek esélyt adjak, hogy a mennybe juthassanak. Csak néhány szóban mondtam most el nektek, de ha megvizsgáljátok, amit most mondtam, akkor tudjátok, mi ez? Humanizmus. Egyszerűen Jézus Krisztus erőforrásait használtam eszközként az emberi nyomorúság és szenvedés enyhítésére. És amikor eljutottam Afrikába, rájöttem, hogy ők nem szegény, tudatlan pogányok, akik a dzsungelben sietve keresnek valakit, aki elmondja nekik, hogyan juthatnak el a mennybe. Gonosz szörnyek voltak! Teljes ellenszegülésben éltek, pedig több ismerettel rendelkeztek Istenről, mint azt valaha is képzeltem volna!

A poklot érdemelték, mert egyáltalán nem voltak hajlandók hogy a lelkiismeretük világosságában, a szívükbe írt törvény és a természet bizonyágtételének világosságában és az általuk megismert igazságban járjanak! Amikor erre rájöttem, őszintén mondhatom, annyira megharagudtam Istenre, hogy egy alkalommal így imádkoztam: „Szép kis dolog volt Tőled, hogy elküldtél ezekhez az emberekhez, akik arra vártak, hogy elmondják nekik, hogyan lehet a mennybe jutni, de amikor idejövök, kiderül, hogy tudnak a mennyről, és nem akarnak oda menni; hogy szeretik a bűnt, és meg is akarnak maradni benne.”

A humanizmus motivált, hogy odamenjek.

Láttam leprások és mindenféle fekélyekkel borított emberek, és pogány temetési szertartások képeit, és nem akartam, hogy embertársaim örökké a pokolban szenvedjenek egy ilyen nyomorúságos földi lét után. De ott, Afrikában Isten kezdte széttörni a humanizmus burkát! Aznap a hálósobám bezárt ajtaja mögött küzdöttem Istennel. Mivel itt kezdtem megérteni, hogy azok az emberek, akiket tudatlannak tartottam, és azt gondoltam, alig várják, hogy megtudják, hogyan juthatnak a mennybe, és kérik, hogy jöjjön már valaki, és tanítsa őket, valójában még arra sem akartak időt szánni, hogy eljőjenek és beszéljenek velem, vagy valaki mással. Nem érdekelte őket a Biblia, nem érdekelte őket

Krisztus; szerették bűnüket és tovább akartak élni benne. Ekkor úgy éreztem, minden nevetséges képmutatás. Úgy éreztem, jól átvágtak. Haza akartam jönni.

Ott voltam a szobámban egyedül, és amikor őszintén feltártam Isten előtt a szívemet, úgy éreztem, mintha azt válaszolná: „Igen, de vajon nem fog-e az egész föld bírása igazságosan ítélni (Zsolt 96,13)? A pogányok elvesznek, és a pokolba kerülnek, nem azért, mert nem hallották az evangéliumot. A pokolba kerülnek, mert bűnösök és szeretik a bűnt, amelyben élnek, és a poklot érdemlik. De én nem értük küldtelek oda, nem az ő érdekükben.” És olyan tisztán hallottam, mint még soha, bár nem hallható hang volt, hanem minden idők igazságának visszhangja, amely behatol a nyitott szívbe. Hallottam, ahogy Isten a szívemben így szól:

„Nem a pogányok érdekében küldtelek Afrikába. Az én érdekemben küldtelek oda. Megérdemlik a poklot! De én szeretem őket! És elszenvettem helyettük a pokol kínjait! Nem őmiattuk küldtelek oda! Magam miatt küldtelek oda! Hát nem érdemlem meg szenvedéseim jutalmát? Nem érdemlem, hogy az enyéim legyenek azok, akikért meghaltam?”

Ez mindent megfordított, mindent megváltoztatott és mindent a helyére tett! Már nem Mikánál dolgoztam tíz ezüstért és egy ruháért, hanem az élő Isten szolgálatában álltam.

Leonard Ravenhill

Minél többet és minél tovább élek, annál inkább rájövök, hogy nem tudom.

Két évvel ezelőtt Isten adott nekem egy Igét az új évre. Nem szoktam lapozgatni a Bibliát, hogy találjak egyet. Az Úr adott nekem egy igét: „Elutasítás”. Nagyszerű!

Paris Reidhead

Te miért tértél meg? Szeretnék újra olyanokat látni, akik úgy térnek meg, ahogyan a Biblia beszél a megtérésről. Észreveszitek a különbséget? Látjátok a különbséget?

A különbség az, hogy valaki fél és retteg, hogy a pokolban fog szenvedni, de nem érzi a bűntudat szörnyűségét! Nem érzi bűneinek súlyát! Nem veszi észre azt a sérelmet, amelyet Istennek okozott! Csak azért reszket, mert a bőre meg fog perzselődni. Ez a különbség a huszadik századi prédikációk és John Wesley prédikációi között.

Wesley az igazság prédikátora volt, aki Isten szentségét emelte fel. A szabad ég alatt tartott két-három órás prédikációiban Isten szentségét, törvényét, igazságosságát, követelményeinek bölcsességét és haragjának igazságát emelte fel, majd a bűnösökhöz fordult, és rámutatott bűneik szörnyűségére, nyílt lázadásukra, árulásukra és összekuszált életükre. Isten hatalma olyan erővel szállt le a gyülekezetre, hogy egy alkalommal több százan feküdtek a földön, teljesen eszméletlenül! Ez azért történt, mert Isten szentsége feltárult előttük, és meglátták bűneik szörnyűségét! Isten Szellemé annyira elméjükbe és szívükbe hatolt, hogy a földre zuhantak.

Nem jó embereket próbált meggyőzni arról, hogy egy gonosz Istennél rosszul áll a szénájuk! Hanem rossz embereket győzött meg arról, hogy megérdemlik egy jó Isten haragját!

Leonard Ravenhill

Bármilyen, amit Jézus Krisztusnál jobban szeretsz, bálvány. Nem számít, mi az.

Szégyellem, hogy Jézus Krisztus mai egyházának tagja vagyok, amely teljesen különbözik az újszövetségi gyülekezettől: annyira szegény, annyira vak, annyira erőtelen. Arra a következtetésre

jutottam, hogy ma Amerikában Isten nem a meg nem tértek között munkálkodik, hanem a megtértek között, akik Isten kegyelméből elszántak arra, hogy Krisztus menyasszonyának része legyenek. És ahhoz, hogy a menyasszony része lehess, el kell különülnöd mindentől, ami ehhez a világhoz tartozik. Beszélgetünk valakivel, aki a mi teológiánk szerint az örök pokol felé tart, és mégis csupán felszínes kérdéseket teszünk fel.

Vajon a sátán nem magasztalt fel téged, ha azt súgja a füledbe, kezdesz veszélyes lenni a királyságára? Ha azt mondja, hogy elrontod a terveit, meghiúsítod a szándékait, lerombolod az erődtítményeit? Mi nem mozdítunk el semmit. Gyönyörű kis templomokat és termeket építünk, ahol az emberek együtt üldögélhetnek. Ha Jézus visszajönne, nem a templomot, hanem a szószerket tisztítaná meg!

Ha hagyjuk, hogy az eredményeink váljanak önbizalmunk alapjává, akkor nagy veszélyben vagyunk. Ó, mennyire szeretnénk, hogy értékeljenek bennünket! Mennyire szeretnénk, ha tisztelnének minket, szeretnénk, ha az emberek látnák, hogy milyen értékes szellemi ajándékokat kaptunk. Tudod, miért nem látják? Mert bűzlesz a büszkeségtől, ezért nem.

John Wesley 1791-ben halt meg. 35 évesen tért meg. Ha megfordítjuk a számot, akkor 53-at kapunk. Ha ezeket összeadjuk, 88 lesz. 35 évesen jutott üdvösségre, és 53 évig prédikált. Tudjátok, mit hagyott hátra halála után? Egy maréknyi könyvet, egy kifakult kabátot, amelyben Anglia-szerte prédikált, hat ezüstkanalat, amit valakitől kapott, hat fontos bankjegyet, amit azoknak a szegény embereknek szánt, akik viszik a koporsóját, és ennyi. Hat fontos bankjegy, hat ezüstkanál, egy maréknyi könyv, egy régi kabát és... volt még más is... Mi is volt az? Ó, tudom, mit hagyott még hátra: a methodista egyházat! Akár olyan gazdagon is meghalhatott volna, mint az a híres prédikátor, akit vasárnaponként a tévében látunk. Természetesen volt pénze, és árvaházakat épített. Természetesen volt pénze, és Bibliákat nyomtatott. Természetesen volt pénze, és Charlesszal közösen összeállították a methodista énekeskönyvet, és árvaházakról gondoskodott. És amikor meghalt, a vagyona harminc dollárt ért. Bibliákat nyomtatott. Énekeskönyveket nyomtatott. Misszionáriusokat finanszírozott, hogy hirdessék az evangéliumot szerte a világon. Így kell felhasználni a pénzünket. Gondoljunk a jutalomra. Mit gondolunk, vajon miért mondja a Biblia, hogy ne gyűjtsünk magunknak kincseket a földön? Gyűjtsétek kincseket a mennyben!

Belefáradtam már abba, hogy az ébredésről írjak. Belefáradtam már abba, hogy az ébredésről olvassak. Ma este több elveszett ember van a világon, mint valaha a világtörténelemben. És Isten olyan embereket akar, akik valóban betöltek, akiket annyira betöltött Isten Szelleme, és annyira szeretik az Úr Jézust, hogy készek megtenni bármit, amit Ő kér tőlük.

Paris Reidhead

Beszélgettem olyan emberekkel, akiknek nem volt bizonyosságuk afelől, hogy bűneik meg vannak-e bocsátva. Érezni akarják, hogy meg vannak mentve, mielőtt készek lennének teljesen átadni magukat Krisztusnak. De hiszem, hogy Isten Szelleme csak azokban tesz bizonyosságot arról, hogy Tőle születtek, akik Jézus Krisztushoz jönnek, és valami ilyesmit mondanak:

„Uram Jézus, engedelmeskedni fogok neked, szeretni foglak, szolgálni foglak, és azt fogom tenni, amit akarsz, hogy tegyek, amíg csak élek, még akkor is, ha életem végén a pokolra kerülök, egyszerűen azért, mert méltó vagy arra, hogy szeresselek, engedelmeskedjem neked és szolgáljalak téged. És nem próbálok meg üzletet kötni veled!”

De oly sok emberrel találkoztam már, akik azért akarják megismerni Isten teljességét, hogy használhassák Őt!

Egyszer Huntingtonban, Nyugat-Virginiában egy fiatal igehirdető jött oda hozzám, és azt mondta nekem:

„Reidhead testvér, nekem nagyszerű gyülekezetem van. Csodálatos vasárnapi iskolai programot dolgoztam ki, a rádiós szolgálatom is egyre jobban növekszik. Mégis úgy érzem, valami hiányzik, személyesen valami többre lenne szükségem; Szent Szellemmel kellene megkeresztelkednem, Szent Szellemmel kellene beteljesednem. Azt hallottam, Isten végzett valamit Önben, ezért gondoltam, hogy Ön biztosan tud nekem segíteni.

Ránéztem a fiatalemberre, és tudjátok, kire hasonlított? Rám. Pontosan olyan volt, mint én. Láttam benne mindent, ami bennem is volt. Azt gondoltátok, azt fogom mondani, hogy olyan volt, mint amilyen én voltam korábban? Nem, kedveseim: aki már meglátta magát, az tudja, hogy soha nem lesz képes más lenni, mint amilyen addig volt. „Mert tudom, hogy bennem (vagyis az én testemben) nem lakozik semmi jó” (Róm 7,18 KJV).

Ez az ember olyan volt, mint én. Olyan volt, mint egy fiatalember, aki luxusautójában ülve behajt a töltőállomásra, és odakiált benzinkutasnak: „A legmagasabb oktánszámú benzinnel töltsé teli!” Így nézett ki. Erőt akart a programjaihoz. De Isten nem lesz eszköz egyetlen ember céljainak megvalósításához sem. Azt válaszoltam:

– Nagyon sajnálom, de nem hiszem, hogy tudnék segíteni.

– Miért? - kérdezte.

– Nem hiszem, hogy kész vagy rá. Feltételezem, hogy azt képzeled magadról, luxusautót vezetsz. Meséltél a programjaidról, a rádióról, a vasárnapi iskoládról és a gyülekezetedről. Nagyszerű. Csodálatosan jól csináltad mindezt a Szent Szellem ereje nélkül.

Ugyanezt mondta egy kínai keresztény, akit, amikor visszatért Kínába, megkérdeztek: „Mi volt a benyomásod Amerikáról?” azt válaszolta: „Az, hogy az amerikaiak nagyszerű dolgokat tudnak véghezvinni Isten nélkül.” Ez a fiatal prédikátor is nagyon sokat tudott elérni, Isten nélkül. Most valamiféle erőre vágyott, hogy folytatni tudja céljai elérését. Azt mondtam neki:

– Nem, nem. Ott ülsz a volán mögött, és azt mondd Istennek: „Adj erőt, hogy gyorsabban haladjak”, de ez nem így megy; csússz át a másik ülésre.

De ismertem ezt a csibészt, mert ismertem önmagam. Azt mondtam neki:

– Nem, így sem fog menni. Ül a hátsó ülésre.

És láttam, ahogy kinyújtja a kezét és megragadja a kormányt. Azt mondtam neki:

– Nem, nem elég a hátsó ülésen. Mielőtt az Úr cselekedni tudna érted, tudod, mit kell tenned?

– Mit?

– Ki kell szállnod az autóból, slusszkulccsal együtt, felnyitni a csomagtartót, átadni a kulcsot az Úr Jézusnak, majd bemászni a csomagtartóba, lecsukni az ajtaját és azt suttogni a kulcslyukon keresztül: „Uram, töltsd teli azzal, amivel akarod, Te vezetsz, innentől a Te kezeden van a kormány.” Sok keresztény azért nem lép be Krisztus teljességébe, mert léviták akarnak lenni tíz ezüstért és egy ruháért. Mikának szolgálnak, de úgy gondolják, hogy ha rendelkeznének a Szent Szellem erejével, akkor szolgálhatnák Dán törzsét is. Soha nem fog így menni, soha!

Csak egyetlen oka van annak, hogy Isten találkozott veled. Ez pedig az, hogy elvigyen téged arra a helyre – hogy miután bűnbánattal megtértél és Isten megbocsátott neked az Ő dicsőségéért, és az Ő győzelmében elvitt téged a halál helyére –, ahol Ő uralkodhat benned és Jézus Krisztus rajtad keresztül tud élni és járni az Ő teljességében. A hozzáállásod magának az Úrnak a hozzáállása lesz, aki azt mondta: „Magamtól semmit sem teszek”(Jn 8,28). Nem tudok beszélni magamtól. Nem készítek terveket magamtól. Csak azért létezem, hogy Isten dicsőségére éljek Jézus Krisztusban.

Ha azt mondanám nektek: Jöjjetek és vegyetek üdvösséget, hogy a mennybe kerülhessetek; jöjjetek a kereszthez, hogy örömtök és győzelmetek legyen; jöjjetek, hogy megkapjátok a Szellem teljességét, hogy megelégedettek legyetek, – akkor a humanizmus csapdájába esnék!

Kedves barátom, ha Krisztus nélkül vagy itt, jöjj Jézus Krisztushoz, és szolgálj őt, amíg élsz, még akkor is, ha végül a pokolba kerülsz, mert Ő méltó!

Keresztény barátom, jöjj a kereszthez, és válj Vele eggyé a halálban, és tapasztald meg mindazt, amit az önmagadnak való meghalás jelent, azért, hogy Ő megdicsőüljön!

Kedves testvér, ha nem ismered a Szent Szellem teljességét, gyere és hozd el a testedet élő áldozatként, és hagyd, hogy betöltsön téged, hogy teljesíthesse benned azt a célt, amelyért eljött, hogy dicsőséget szerezzen életed által!

Nem arról van szó, hogy te mit fogsz kapni Istenből, hanem arról, hogy Ő mit fog kapni a te életedből. Egyszer s mindenkorra vessünk véget ennek a haszonelvű kereszténységnek, amely Istent eszközzé teszi a dicsőséges CÉL helyett – aki Ő maga. Mondjunk fel Mikának, mondjuk azt neki: végeztünk, nem leszünk többé a papjai, nem szolgáljuk tovább tíz ezüstért és egy ruháért. Mondjuk azt Dán törzsének, hogy végeztünk. És jöjjünk, és boruljunk le Isten Fiának szögekkel átszúrt lábainál, és mondjuk azt neki, hogy engedelmeskedni fogunk, szeretni és szolgálni fogjuk Őt, amíg élünk, mert Ő méltó rá!

A 18. század vége felé, két fiatal morva testvér hallott egy szigetről a Nyugat-Indiákon, ahol az ateista, brit tulajdonos két-háromezer rabszolgát dolgoztatott, de kijelentette: „Soha egyetlen prédikátor vagy pap sem léphet a szigetre. Ha hajótörött, akkor elkülönítjük egy házban, amíg el tudja hagyni a szigetet, de soha senkinek nem fog beszélni Istenről. Egem van ebből az ostobaságból.” Háromezer rabszolgát hurcoltak Afrika dzsungeléből erre az atlanti-óceáni szigetre, ahol úgy élnek és halnak majd meg, hogy soha nem hallottak Krisztusról. Ez a két morva fiatal, hallva nyomorúságos állapotukról, eladták magukat ennek a brit ültetvényesnek egy rabszolga átlagos áráért, és az eladásból származó pénzből fizették ki hajójukat, mert a tulajdonos még a szállításukról sem akart gondoskodni.

Amint a hajó elhagyni készült a hamburgi kikötőt a folyónál, hogy a dagállyal az Északi-tenger felé induljon, a herrnhuti morva közösség kikísérte ezt a két, húszas éveiben járó fiatalembert, akik soha nem térnek majd vissza, mivel életre szóló rabszolgaságra adták el magukat, egyszerűen azért, hogy rabszolgaként keresztény tanúi legyenek Isten szeretetének közöttük. Családjaik sírtak, mert tudták, hogy soha nem fogják őket viszontlátni. Elgondolkodtak, miért is mennek el, vajon bölcs dolog-e ez a rendkívüli áldozat? A köteleket eloldozták a mólótól, és rátekerték a cölöpökre. Ahogy távolodtak, és a két fiú látta az egyre növekvő távolságot a hajó és a móló között, egymásba karolva álltak, majd egyikük felemelte kezét, és visszakiáltott. Ezek voltak az utolsó szavak, amit hallottak tőlük: „Méltó a megöletett Bárány, hogy elvegye szenvedésének jutalmát!”

Ez vált a morva missziók jelmondatává.

Csak ezért az egyért létezőnk: hogy a megöletett Bárány elvegye szenvedésének jutalmát!

Leonard Ravenhill

A kérdés nem az, hogy meg lettél-e szólítva.

A kérdés az, hogy megváltoztál-e.